

civile Ministerier, og af Tilvæksten, som de ordinære Udgiftsparagraffer have haft, falde omtrent $\frac{3}{4}$ paa de civile og kun den ene $\frac{1}{4}$ paa de militære Ministerier. Tilvæksten er for de militære Ministerier kun omtrent svarende til, hvad Befolkningen er vokset i disse Aar. Jeg tror, at disse Tal ere ret oplysende, naar der er Spørgsmaal om, hvilken Sandhed der er i dette Naab, der gentages og gentages og efterhaanden bliver troet i videre Krese, om, at det er de militære Udgifter, „Militarismen“, som har udslaget Landets Kræfter, og som have — jeg vil ikke sige ødelagt Landets finansielle Tilstand, men have forringet Statskassens Tilstand, som det har været anført.

Th. Nielsen: Ja, paa det Tidspunkt, vi nu befinde os, vil man vist være mig taknemlig, naar jeg fatter mig kort; men jeg maa ikke desto mindre gøre et Par Bemærkninger. Det er meget sandt, hvad den højtærede Finansminister sagde, at det at stifte Gæld jo ikke er absolut ensbetydende med at gaa tilbage, naar man nemlig samtidig dermed forøger sin Formue. Det er ganske sandt, men i øvrigt tror jeg, at navnlig Landmændene kunne tale med om, at det er en meget farlig Sag at gøre Gæld; thi selv om de mene, at de have forøget deres Formue, fører det dog meget ofte til, at de gaa båg af Dansen; den Erfaring tror jeg, at mange Landmænd have gjort. Nu siger den ærede Minister, at vel have vi forøget vor Gæld med 1000 Millioner, men samtidig er der sket store Fremskridt. Men om disse Fremskridt ere saa store, at de svare til de 1000 Millioner, det kan hverken den ærede Finansminister eller jeg afgøre, tror jeg. Jeg vil kun fremhæve som en Rendsgering, at for at holde deres Produktion gaaende, have Landmændene jo netop maattet foretage meget store Kraftanstrengelser og ekstraordinære Udgifter, og det er just ikke sagt, at det er ensbetydende med Formuefremgang. At f. Eks. Landopdyrkning er ensbetydende med Formueforandring er ganske sandt, men idet vi gik over fra Kornsalg og til den nuværende Produktionsmaade, har der jo maattet foretages Beføstninger, som ikke ere absolut ensbetydende med Formuefremgang. — Dernæst sagde den højt-

ærede Minister, at naar Pengene vare i Landet, var der jo ikke stor Fare ved Gælden, men en hel anden Sag var det, dersom de 1000 Millioner vare i Udlandet. Ja, jeg skal indrømme, at selvfølgelig gør det en Forskel; men det maa jo ikke glemmes, at Statterne hvile paa Ejendommene, paa de prioriterede Ejendomme, paa Forbruget og paa Ejendommene, medens de, der ere i Besiddelse af de 1000 Millioner, særdeles godt kunne gaa skattefri. Det er mig ikke bekendt, at der hviler nogen direkte Skat paa Kapitalerne, naar de ligge i Form af Obligationer. Der kunde dog vel være Grund til at tage under Overvejelse, naar Stillingen bliver den, at Formuen gaar fra Ejendommene over paa andre Hænder, paa Obligationsejerne, som altsaa blive dem, der eje Ejendommene i Landet, om der ikke kunde være Anledning til at ramme de Folk med Skatter, der virkelig havde Indtægten, og som maaske kunne forholdsvist let til denne Indtægt. — Den ærede Minister fremhævede fremdeles, at i Hensende til Balancen eje vi lige saa mange udenlandske Værdipapirer, som der til Gengæld er danske Papirer i Udlandet. Det er ogsaa meget vel bekendt, men det er lige saa bekendt, at Stillingen i saa Hensende for 20 Aar siden var endnu adskillig gunstigere. — Den højtærede Minister fremhævede jo vel, at det ikke var de militære Udgifter, der have ødelagt den finansielle Tilstand. Ja, jeg har langt fra brugt saa stærke Udtryk som, at den finansielle Tilstand skulde være ødelagt. Jeg har tværtimod sagt, at efter min Mening var der, set fra Statskassens Synspunkt, naar Hensyn tages til de Fonds, der ligge i Statskassen, og de Indtægter, som flyde ind deri, ikke noget i Vejen for at faa Penge til sociale Formaal og andre Formaal, som ere nødvendige til Landets Udvikling; men den højtærede Minister sagde jo ogsaa selv, at man nu vilde komme til et Understud af 5 Millioner, og at det var bevirket ved de store ekstraordinære Foranstaltninger paa Forsvarsvæsenets Omraade. Det lader sig vel heller ikke benægte, at det er Tilfældet.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Ændringsforslag under Nr. 1 til § 2 af Flertallet (Ablefeldt-Laurvig, Breinholt, Carstensen, J. Danneffjold-Samsøe, Dresing, Frijs-Friisenborg, Møgen, Moltke, W. Petersen, Reddy-Thott og Steffensen):

II. A. 2. Besættelstægten af Strandmarken ved Charlottenlund. (Bet. Nr. 1).

Summen 46,427 Kr. 30 Ø. ned sættes med 430 Kr.

vedtoges med 35 Stemmer mod 13.